

Комисарик Є. О., Денисова М. О.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ОСНОВИ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Інвестиційна діяльність (інвестування) – це дії громадян та держави для реалізації інвестицій. Від інтенсивності інвестиційних процесів залежить те, як у майбутньому буде функціонувати підприємство. Мета інвестиційної діяльності полягає у тому, щоб знайти та застосувати найбільш робочий метод реалізації інвестиційної стратегії підприємства. Основним завданням інвестування є отримання додаткового прибутку. Крім того, вигідні інвестиції капіталу сприяють подальшому розширенню власної діяльності після накопичення необхідних грошових або матеріальних коштів [1].

Об'єктами інвестиційної діяльності є майно, цінні папери (окрім векселів), інтелектуальні цінності, науково-технічна продукція, права на майно. Суб'єктами інвестиційною діяльності є сам інвестор та учасники. Ними можуть бути громадяни та юридичні особи України та інших країн[2]. Інвестиції поділяють на шість груп:

- внутрішні – коли країна вкладає капітал у власні підприємства;
- зовнішні – вкладення капіталу в іноземні підприємства;
- прямі – вкладення капіталу за кордоном, вони мають становити більш 10% вартості проекту;
- портфельні – вкладення капіталу за кордоном, але ці інвестиції мають становити менше 10% від вартості проекту;
- фінансові – використання наявного капіталу для купівлі цінних паперів;
- реальні (вкладення у довгостроковий проект, придбання реальних активів) [3].

Інвестор – суб'єкт інвестиційної діяльності що приймає рішення про вкладення майнових та інтелектуальних цінностей в об'єкт інвестування.

Існує кілька напрямків інвестування підприємства:

- розширення виробничих потужностей. Тому потенціал фірми збільшується, обсяг продукції збільшується. Цей напрямок сприяє випуску нових видів продукції, що в майбутньому призводить до збільшення доходів. Розширення діючого підприємства – це інвестиція, що включає будівництво нових одиниць основного виробництва, додаткових майданчиків та цехів. Найчастіше розширення виробництва здійснюється відповідно до нової технічної бази. Це означає, що крім значного збільшення потужності діючого заводу підвищується рівень технічної оснащеності виробництва; технічне переозброєння. Це значить, що на окремому підприємстві або його підрозділі замінюється діючий парк обладнання на більш сучасний з високими техніко-економічними характеристиками. При цьому заміну можна провести не розширюючи виробничі площі;

– реконструкція. Це заходи щодо заміни застарілого та фізично зношеного обладнання, а також для поліпшення та реконструкції будівель. Зазвичай реконструкція підприємства здійснюється шляхом диверсифікації виробництва та освоєння нової продукції. Це сприяє значним економіям капітальних вкладень, використовуючи наявну кваліфіковану робочу силу для виробництва нових продуктів без залучення додаткового персоналу. Технічний рівень виробництва зростає завдяки реконструкційним заходам, що допомагає швидко контролювати виробничі потужності. Технічне переоснащення та реконструкція вважаються більш ефективними порівняно з новим будівництвом та мають більш прогресивну структуру капітальних вкладень. Відбувається оновлення активної частини основних фондів без великих витрат на будівництво нової будівлі;

– збільшення виробництва. Це сприяє високим доходам та завоюванню значної частки ринку, що робить можливим його вплив. Випуск нових продуктів сприяє диверсифікації виробництва. Це зменшує ризики, що спричиняють коливання попиту на певні види товарів. Інвестиційна політика підприємства

Інвестиційну та фінансову діяльність підприємства визначає політика, що базується на ряді дій:

1. Визначення тимчасових інвестиційних рамок, якими є: короткострокові – не більше року; середній – 1-5 років; довгострокові – більше 5 років.

2. Вибір виду діяльності з урахуванням специфіки підприємства, що належить до певної галузі.

3. Вибір територіальної належності та масштабу заходу. Наприклад, місцевий, регіональний, федеральний або глобальний рівень управління.

4. Визначення джерел фінансування (власних / зайнятих), визначення їх співвідношення та прояв прихованих резервів із джерел коштів.

5. Створення підрозділів або робочих груп, які розробляють та впроваджують інвестиційні заходи.

6. Визначення ефективності вжитих заходів, виявлення проблемних зон або слабких місць операції.

Основні принципи і стратегія інвестиційної діяльності.

Підприємства здійснюють інвестування відповідно до кількох принципів. Інвестиційна діяльність повинна бути:

- задовільною, здійснюваною за умов і обставин, які виникають в найближчій перспективі;

- гнучкою, яка корелює з діючою господарюючою структурою і потенціалом виробничої діяльності підприємства;

- комплексною, заснованою на взаємопов'язаному використанні в різних підрозділах;

- результативною. Інвестиційні проекти повинні давати позитивний результат. Інакше їх впровадження економічно недоцільно;

- ефективною. Будь-які реалізовані проекти повинні супроводжуватися мінімальними витратами для підприємства [4].

Список використаних джерел:

1. Інвестування: підручник / [В. М. Гриньова, В. О. Коюда, Т. І. Лепейко та ін.]. – Київ: Знання, 2008. – 458 с.
2. Закон України «Про інвестиційну діяльність» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1560-12#Text>
3. Майорова Т.В. Інвестиційна діяльність / Т.В. Майорова. – Київ : Центр учбової літератури, 2009. – 472с.
4. Організація і фінансування інвестицій : навчальний посібник / Я. С. Мелкумов. – Москва : Инфра-м, 2000. – 247 с.

Комісарова Ю. А.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**ВИКОРИСТАННЯ БІЗНЕС МОДЕЛІ CANVAS
У ПІДПРИЄМНИЦТВІ**

В останні роки концепція бізнес-моделі одержала досить широке поширення: кожна компанія дотримується того чи іншого її варіанту, котрий склався стихійно або в результаті цілеспрямованих зусиль. Нові виклики, які ставить перед компаніями середа, що динамічно розвивається, спонукають їх адаптувати власні стратегії до зростаючої глобальної конкуренції, все в більшій мірі пов'язаної зі знаннями [1].

Нові технології вимагають оригінальних бізнес-моделей, які дозволяють б компаніям конвертувати технологічні інновації в комерційний успіх. Самі бізнес-моделі зазнають постійні зміни, в силу чого основним завданням підприємців і менеджерів стає коригування загального курсу розвитку компанії, і, зокрема, обраної ними моделі [2]. Саме від бізнес-моделі часто залежить успіх або провал корпоративної стратегії, що змушує компанії в пошуках джерел зростання йти на інноваційні зміни своїх процесів і продуктів.

Найбільш відомий базовий підхід до побудови бізнес-моделі – методика Олександра Остервальдера та Іва Пінье – Business Model Canvas. Це одна з найбільш простих, зручних і зрозумілих в роботі методик, застосовувана багатьма компаніями [3].

Модель належить до порівняно нових концепцій сучасного підприємництва та стратегічного управління. Це односторінкова схема, яка відображає всі бізнес-процеси підприємства.. Головна мета використання бізнес-моделі Canvas